

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z powództwa T. sp. z o.o. z siedzibą w G.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o wymierzenie kary pieniężnej
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 9 stycznia 2026 r.
wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 28 marca 2025 r., sygn. VII AGa 749/24

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz T. sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pismem, które wpłynęło 11 lipca 2025 r. do Sądu Apelacyjnego w Warszawie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej także: pozwany, skarżący) wniósł skargę

kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 28 marca 2025 r., VII AGa 749/24, zaskarżając go w całości.

Przedmiotem rozpoznania Sądu Apelacyjnego w Warszawie była decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 26 marca 2020 r., w której orzekł, że: (pkt 1) powód nie wywiązał się w 2014 r., z określonego w art. 9a ust. 8 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 91 ust. 1, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w ust. 5, obliczonej w sposób określony w ust. 8a, (pkt 2) za zachowanie opisane w punkcie pierwszym wymierzył powodowi karę pieniężną w kwocie 245 819,70 zł.

Powód zaskarżył tę decyzję w całości.

Wyrokiem z 29 maja 2024 r., XVII AmE 193/22, Sąd Okręgowy w Warszawie w punkcie pierwszym uchylił w całości zaskarżoną decyzję, w punkcie drugim zasądził od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz powoda koszty procesu.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w całości.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 28 marca 2025 r., VII AGa 749/24 oddalił apelację i zasądził od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz powoda kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż w jego ocenie stosownie do art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. w niniejszej sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżność w orzecznictwie sądów powszechnych w zakresie możliwości wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy – Prawo energetyczne.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został rozwinięty i uzasadniony.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o:

- 1) wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 2) oddalenie skargi kasacyjnej – w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 3) zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek pozwanego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zasługuje na uwzględnienie.

1. Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jedynie w ściśle określonych wypadkach pozwalających zrealizować jej funkcje publicznoprawne. Chodzi mianowicie o sytuacje, gdy: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na podstawie tych przesłanek Sąd Najwyższy dokonuje rozstrzygnięcia o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy nie jest zatem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje meritum sprawy, lecz dokonuje nadzoru judykacyjnego w rozumieniu art. 183 ust. 1 Konstytucji RP, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia jakim jest skarga kasacyjna, która z tych względów nie jest dostępna w każdej sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 kwietnia 2019 r., I NSK 73/19; 30 czerwca 2021 r., I NSK 5/21; 23 lutego 2022 r., I NSK 29/21).

2. Skarżący wnioskował o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na fakt, że w sprawie ma istnieć potrzeba wykładni przepisów prawnych prowadzących do rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Formułując taki wniosek, skarżący zobowiązany jest do wskazania przepisów, będących źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie, mających

jednocześnie znaczenie dla oceny dochodzonego roszczenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 lutego 2019 r., V CSK 374/18; 24 kwietnia 2018 r., III UK 123/17; 24 kwietnia 2018 r., II CSK 743/17; 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15; 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15). Na skarżącym ciąży obowiązek wykazania, że powołane przez niego przepisy wywołują rzeczywiste i poważne wątpliwości interpretacyjne, które dotychczas nie doczekały się wykładni w orzecznictwie sądów, bądź przytoczenia orzeczeń wskazujących na występowanie na tle wskazanych przepisów rozbieżności (z wielu zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2019 r., I CSK 620/18; 24 kwietnia 2019 r., V CSK 470/18; 20 lutego 2019 r., IV CSK 351/18; 23 maja 2018 r., I CSK 31/18; 22 maja 2018 r., 15 maja 2018 r., II CSK 12/18; 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15; 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12; 26 listopada 2012 r., III SK 18/12; 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11; 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08; 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08; 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; 25 października 2007 r., V CSK 357/07; 25 października 2007 r., V CSK 356/07; 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; 15 października 2002 r., II CZ 102/02).

3. W niniejszej sprawie skarżący nie wykazał istnienia potrzeby dokonania wykładni mającej na celu usunięcie rozbieżności pojawiających się w orzecznictwie sądów. Skarżący dopatruje się problemu w zakresie zastosowania wykładni przyjętej w postanowieniu TSUE z 11 stycznia 2024 r., C-220/23, mającej wpływ na ocenę dopuszczalności wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a p.e. z uwagi na sprzeczność z art. 108 ust. 3 TFUE.

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, gdyż wykładnia art. 56 ust. 1 pkt. 1a p.e. nie budzi wątpliwości. Potencjalnie, wątpliwości takie budzić może odmowa zastosowania art. 56 ust. 1 pkt 1a p.e. ze względu na art. 108 ust. 3 TFUE, jednak nie uczyniono tego elementem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak również kwestia ta nie była przedmiotem wykładni w przywoływanych w skardze kasacyjnej orzeczeniach.

W skardze kasacyjnej *expressis verbis* wskazano: „mamy do czynienia z oczywistą rozbieżnością w orzecznictwie sądów, która sprowadza się do zastosowania, bądź nie, poglądu TSUE wyrażonego w cytowanym wyżej

postanowieniu z 11 stycznia 2024 r.” (skarga kasacyjna, s. 12). Jednocześnie z wywodów skarżącego nie wynika, aby w przywołanych przezeń orzeczeniach doszło do rozbieżności w odniesieniu do wykładni przyjętej w postanowieniu TSUE z 11 stycznia 2024 r.

4. Na marginesie wskazać należy, że w odpowiedzi na skargę kasacyjną błędnie wskazano, że w postanowieniu Sądu Najwyższego z 15 maja 2024 r., II NSK 116/23, odmówiono przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej dotyczącej przywoływanego (przez skarżącego) wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 29 marca 2023 r., VII AGa 953/22 (zob. odpowiedź na skargę kasacyjną, s. 11). W rzeczywistości postanowieniem z 15 maja 2024 r., II NSK 116/23, odrzucono skargę kasacyjną. Podobnie w skardze kasacyjnej na s. 11-12 powód sześciokrotnie omyłkowo powołuje art. 103 ust. 3 TFUE (przepis nieistniejący) zamiast art. 108 ust. 3 TFUE.

5. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 14 ust. 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[K.O.]

[a.ł]